

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla, soudce Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobce: I. V., státní příslušnost Ukrajina
bytem P.
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-66805-6/SO-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2018, č. j. MV-66805-6/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

bylo potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 2. 5. 2018, č. j. OAM-11583-31/DP-2017. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla I. podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), II. podle § 44a odst. 3 v návaznosti na § 35 odst. 3 v návaznosti na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.

II.

Žaloba

2. Podle žalobce žalovaná nedostatečně přezkoumala zákonnost a správnost prvoinstančního rozhodnutí. Pochybila, když odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu potvrdila, neboť tím aprobovala jeho nezákonný postup a chybné právní hodnocení, přičemž se nedostatečně vypořádala s odvolacími námitkami žalobce. Žalobce tak byl zcela nezákonně zkrácen na svých právech. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za řádně nedoručené, přičemž způsob doručení rozhodnutí prokazatelně zkrátil žalobce na jeho právech.
3. Žalobce v odvolání namítal nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí správního orgánu ve vztahu k výroku I. Správní orgány zcela nesprávně posoudily žalobcem vykonávanou výdělečnou činnost jako závislou práci a nikoli podnikání, z čehož dovodily, že žalobce neplní účel povoleného pobytu. Žalobce měl za to, že na jeho dosavadní činnost je nutné pohlížet jako na činnost podnikatelskou a nikoli jako na zaměstnání.
4. Pokud k tomu žalovaná odkazovala na § 195 a § 196 zákona o obchodních korporacích, pak k tomu žalobce uvedl, že zákon v žádném případě nestanovuje jednateli vykonávat tam uvedené činnosti osobně a zcela sám. Jednatel má povinnost vedení účetnictví, seznamu společníků atp. pouze zajistit, zákon přitom nestanovuje, jakým způsobem má jednatel toto zajistit. Vzhledem k tomu, že žalobce je jednatelem funkční společnosti vykonávající svůj předmět činnosti a výše uvedené je ve společnosti zajištěno, pak je nutno vycházet z toho, že žalobce vedení účetnictví apod. zajistil, čímž splnil podmínky citovaných ustanovení zákona.
5. Správní orgán a žalovaná při svém rozhodování vycházely zejména z protokolu o výsledku žalobce, ze kterého však účelově vybraly ty odpovědi, ze kterých byla znát jistá neznalost některých záležitostí týkajících se společnosti, jíž je žalobce jednatelem a společníkem, nicméně v rozporu s § 50 odst. 3 a 4 správního řádu zcela opomněly uvést a zohlednit ty odpovědi a okolnosti, které svědčily ve prospěch žalobce. Žalobce správnímu orgánu v průběhu výsledku srozumitelně objasnil, že mu s řízením společnosti významně pomáhá jeho bratr, a to zejména z důvodu, že žalobce neovládá tak dobře český jazyk a nevyzná se tolik v administrativě. To však samo o sobě neznamená, že jeho činnost není podnikáním, a už vůbec z toho nelze usuzovat, že je žalobce nelegálně zaměstnáván. Takový závěr by musel správní orgán spolehlivě prokázat, což neučinil. Spisový materiál neobsahoval dostatek podkladů pro to, aby mohl správní orgán nade vší pochybnost tvrdit, že činnost žalobce nebyla podnikáním, nýbrž nelegálním zaměstnáním. Správní orgán tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností pro rozpor s § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 4 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Potvrzením chybných závěrů správního orgánu došlo k porušení stejných ustanovení zákona ze strany žalované.
6. Žalobce v rámci výkonu své jednatelské funkce mj. dohlížel na práci svých zaměstnanců,

školic je, uděloval jim pokyny a dohlížel na řádné plnění zakázky, čímž chránil ekonomické zájmy své společnosti, aby nedocházelo ke škodám na majetku nebo ztrátám na zisku kvůli špatně provedené zakázce. Tyto činnosti jsou s funkcí jednatele plně v souladu, stejně jako je v souladu s funkcí jednatele společnosti, pokud mu s potřebnou administrativou pomáhá jiná osoba. Žádný právní předpis nestanovuje jednatelem a společníkem povinnost znát z hlavy všechny podrobnosti jejich podnikání. Neznalost některých faktů o společnosti není překážkou výkonu funkce jednatele a společníka. Stejně jako obsah vyjádření žalobce bratra na závěr výsledku neznamenal, že činnost žalobce není podnikáním. Žalovaná zcela chybně přejala závěry správního orgánu, přičemž zcela nedostatečně zdůvodnila, proč tak učinila, zejména z čeho usuzovala, že ekonomická činnost žalobce není činností vykonávanou na vlastní účet a na vlastní odpovědnost.

7. Už v odvolání žalobce namítal, že na naplnění znaků podnikání, zejména samostatnosti vykonávané činnosti, lze usuzovat např. z toho, že žalobce jezdí často a na delší časová období do země původu, což by v případě, že by byl zaměstnán, nemohl, neboť doba, po kterou v průběhu roku pobývá v zahraničí, vysoce převyšuje obvyklou dobu dovolené pro zaměstnance. Pouze podnikatel si z důvodu své samostatnosti může dovolit přerušit svou činnost na několik měsíců a poté v této činnosti znovu pokračovat. K tomu žalovaná uvedla, že *„správní orgán I. stupně v odůvodnění rozhodnutí nekonstatoval, že účastník řízení je zaměstnancem firmy a že pobírá stálou mzdu a disponuje veškerými právy zaměstnance, tudíž i placenou dovolenou. Pouze uvedl, že jím popsaná činnost vykazuje znaky závislé práce.“* Jestliže na jiném místě v napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že pokud správní orgán konstatoval, že činnost žalobce není podnikáním, pak se musel zabývat otázkou, čím tato činnost je, a došel k závěru, že je závislou prací, pak se jistě správní orgán měl zabývat i tím, pro koho je tato závislá práce vykonávána, zda a vůči komu je naplněn vztah podřízenosti a nadřízenosti, na čí účet a odpovědnost je práce vykonávána apod., aby bylo možné určit, že se opravdu jedná o závislou práci, resp. nelegální zaměstnání. Jelikož toto v řízení zjištěno nebylo, nelze než konstatovat porušení § 3 správního řádu pro nedostatečné zjištění skutkového stavu. To ostatně potvrdila i sama žalovaná, když řekla, že *„není jasné, jakým způsobem je řešena odpovědnost za činnost společnosti“*. Odpovědnost za činnost společnosti nese jednatel, a tím je právě žalobce. Žalobci nebylo zřejmé, v čem spočívaly žalovanou tvrzené nejasnosti. To, že se správní orgán ani žalovaná otázkou odpovědnosti za činnost společnosti nezabývaly, mu nemůže být kladeno k tíži, naopak, jedná se o znak toho, že správní orgán nesplnil svou povinnost zjistit řádně skutkový stav věci. To, že žalovaná vybrala z definice závislé práce jen ty části, které dle jejího názoru činnost žalobce splňuje, a naopak naprosto opomenula ty, které nesplňuje, založilo nezákonnost a nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí pro rozpor s ust. § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.
8. Žalobce v postupu správního orgánu a žalované spatřoval znaky přepjatého formalizmu. Správní orgány nevycházely z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech.
9. Žalobce ve svém odvolání rovněž namítal, že výrok II. rozhodnutí správního orgánu je zcela odvozen od výroku I., kdy tvrzená existence jiné závažné překážky pobytu na území vycházela z chybné kvalifikace činnosti žalobce. Kdyby správní orgán postupoval správně a vyhodnotil činnost žalobce jako podnikání, nemohl by tu samou činnost vyhodnotit jako nelegální zaměstnání a tedy ani zjistit existenci jiné závažné překážky pobytu cizince na území. Jelikož žalobce má za to, že jeho činnost je podnikáním, neexistuje pro jeho pobyt na území žádná překážka. V částech týkajících se výroku II. je napadené rozhodnutí

zatíženo nepřezkoumatelností a nezákonností pro rozpor s § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 4 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.

10. Žalobce k institutu jiné závažné překážky odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 48 A 45/2015 ze dne 1. 2. 2017, z nějž obsáhle citoval. Správní orgán se omezil na pouhé konstatování nelegální práce, k čemuž navíc nebyl oprávněn. V žádném případě se však nezabýval tím, zda a proč by tato domnělá činnost měla představovat závažnou překážku ve smyslu uvedeném v citovaném rozhodnutí. Toto chápání pojmu „jiná závažná překážka“ bylo v příkrém rozporu s výše citovaným rozhodnutím, záměrem zákonodárce i jazykovým výkladem ustanovení týkajícího se jiné závažné překážky. Správní orgán tak dle žalobce pochybil, když bez dalšího aplikoval výhradu jiné závažné překážky, aniž by dostatečně zjistil skutkový stav, a na tento skutkový stav konkrétně aplikoval ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
11. Ani správní orgán ani žalovaná dostatečně uspokojivě nezdůvodnily, čím přesně naplnil žalobce skutkovou podstatu daného ustanovení. Pojem „jiná závažná překážka“ je neurčitým právním pojmem, přičemž jak správní orgán, tak žalovaná ani náznakem neuvedly, co si pod tímto pojmem představují, jak ho vykládají, a tedy v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu nezahrnuly do svého odůvodnění úvahy, kterými se řídily při výkladu dotčeného ustanovení. Zejména se správní orgán ani žalovaná žádným způsobem nevypořádaly s povahou institutu „jiné závažné překážky“ jako institutu majícího jasnou spojitost s ochranou bezpečnostně-politických zájmů České republiky, kdy žádné narušení bezpečnostně politických zájmů České republiky žalobci nebylo vytýkáno, ani se žádného takového narušení nikdy nedopustil, naopak jeho pobyt na území byl pro ČR ekonomickým přínosem.
12. Napadené rozhodnutí bylo také z pohledu žalobce zcela nepřiměřené skutkovým okolnostem případu a zásahu do jeho soukromého a rodinného života, proto bylo v rozporu s § 2 odst. 4 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce v této souvislosti citoval rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 81/2016-33, zdůrazňující nutnost zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí, a ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012, obsahující výčet faktorů, jež mají být posuzovány, dále ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013-31, zabývající se přiměřeností odloučení cizince od jeho rodinných příslušníků. Podle žalobce tedy nebylo možno přijmout případný argument, že žalobce může žádat o jiné pobytové oprávnění, když i tato možnost je schopna zapříčinit nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny.
13. Napadeným rozhodnutím žalované bylo zasaženo i do práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na rodinný život dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V souvislosti s tím žalobce odkázal na zcela rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, kde bylo jasně judikováno, že přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života je z důvodu možného porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nutno zkoumat i tehdy, pokud zákon výslovně nestanovuje povinnost správního orgánu zkoumat přiměřenost svého rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy při veškeré činnosti správního orgánu. Žalobce závěrem citoval rozsudek zdejšího soudu č. j. 57 A 6/2016-81 ze dne 28. 3. 2017 a uzavřel, že žalovaná i správní orgán prvního stupně pochybily, pokud se poté, co se rozhodly žádosti žalobce nevyhovět, nejalY blíže zjišťovat skutkové okolnosti pro posouzení přiměřenosti pro konkrétní případ žalobce. Žalobce poukázal na rozsudek

Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 81/2016-33 ze dne 25. 5. 2016, ve kterém tento judikoval, že přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale také jejich rodinným příslušníkům, a dále že možné dopady rozhodnutí je třeba nejprve jasně vymezit a až následně je poměřit s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatelů. Žalovaná však postupovala i v rozporu s takovýmto požadavkem. Vzhledem ke všemu výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

14. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. K otázce plnění účelu pobytu odkázala žalovaná na ustálenou soudní judikaturu, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013-50.
15. Dle žalované dále byla výpověď žalobce do protokolu dne 13. 11. 2017 jednoznačná a nezpochybnitelná. Výslovně vypověděl: „*Pracuji v lese od roku 2006 dosud. Sázím sazenice stromů, sekám trávu, dělám dřevorubce a dále ostatní práce v lese. Výše uvedenou činnost vykonávám od roku 2006 do současné doby. Dělám od roku 2006 dosud manuální činnost v lese.*“ Je zřejmé, že uvedené činnosti nelze podřadit pod výkon funkce jednatele společnosti. Z žalobcovy výpovědi nevyplývalo, že by zajišťoval jakékoliv administrativní činnosti společnosti, případně účetnictví, a to ani prostřednictvím jiných osob, neboť vypověděl: „*Nepamatuji se, kde má společnost VATRALA s.r.o. sídlo. Pracuji v lese fyzicky, manuálně, nic jiného nedělám. Firma má v současné době 25 zaměstnanců. Nemůžu si teď vzpomenout, kdy firma vznikla.Zakázky pro firmu hledá můj bratr, já nerozumím administrativě, papírům, to vše je záležitostí mého bratra*“. A dále: „*Nevím, co firma vlastnila za majetek, to ví bratr*“. „*Existuje plná moc na bratra v této firmě. Celou firmu VATRALA s.r.o. řídí můj bratr, a to i v mé přítomnosti na území ČR. Bratr za firmu uzavírá smlouvy, najímá zaměstnance firmy, hledá zakázky, rozhoduje o provozních záležitostech, má na starosti administrativní záležitosti. Bratr určuje, kdy a kam se pojedete pracovat do lesa. Moje práce pro firmu spočívá v tom, že manuálně pracuji s ostatními zaměstnanci firmy v lese a dohlížím na to, jak pracují. Jsem jejich mistr. Před založením firmy jsem vykonával stejnou činnost.*“ Žalovaná poznamenala, že ani výkon funkce mistra není výkonem funkce jednatele společnosti, ale výkonem závislé práce. Bratr žalobce není statutárním orgánem společnosti. Pokud žalobce namítal, že se správní orgán měl zabývat tím, pro koho je tato závislá práce vykonávána, zda a vůči komu je naplněn vztah podřízenosti a nadřízenosti, na čí účet a odpovědnost je práce vykonávána, pak žalovaná poukázala na skutečnost, že zjišťování těchto faktů není povinností správních orgánů rozhodujících o pobytu žalobce na území České republiky, které nemohou suplovat činnosti finančního úřadu, správy sociálního zabezpečení, případně orgánů činných v oblasti zákona o zaměstnanosti.
16. Jestliže správní orgán konstatoval, na základě řádně zjištěného stavu věci, že žalobce neplní deklarovaný účel pobytu, avšak vykonává závislou práci vyžadující povolení k zaměstnání (příp. vydání zaměstnanecké karty), aniž by příslušným povolením disponoval, pak jeho postup nebylo možno označit za přepjatý formalizmus. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 29 A 97/2015-88 ze dne 26. 6. 2017.
17. S námitkou žalobce, poukazující na rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 48 A 45/2015, se žalovaná vypořádala již v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navíc uvedla,

že v daném případě se nejedná o „neurčitý právní pojem“, ale o neplnění účelu pobytu a výkon nelegální práce na území České republiky, které mohou být i důvodem pro uložení správního vyhoštění.

18. Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala i s námitkou nepřiměřenosti a vyjádřila svůj právní názor. Pokud by správní orgány měly přistoupit na názor žalobce, že přiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí je třeba posuzovat vždy, i když to zákon nejen nevyžaduje, ale ani nepřipouští, neboť neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, pak by příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců postrádala smysl. V této souvislosti žalovaná opakovaně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30. Podle žalované dále odkaz žalobce na rozsudek zdejšího soudu č. j. 57 A 6/2016-81 ze dne 28. 3. 2017 nebyl relevantní, neboť v průběhu řízení o žádosti byl proveden výslech žalobce, při kterém mohl uvést všechny skutečnosti, které považoval za podstatné pro posouzení své žádosti.
19. Námitka nedoručení byla dle žalované v žalobě uvedena omylem, neboť napadené rozhodnutí bylo zmocněnému zástupci doručeno prostřednictvím datové schránky dne 28. 8. 2018.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

20. Účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

21. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

22. Žaloba není důvodná.
23. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že správní orgány řádně neposoudily povahu jeho činnosti, když dospěly k závěru, že vykonává závislou činnost, nikoliv podnikání. Je třeba si uvědomit, že v rámci prvoinstančního řízení byl žalobce stran podrobně vyslechnut a byly mu položeny konkrétní otázky směřující ke zjištění, jaká je náplň jeho pracovní aktivity. Sám žalobce vypověděl, že nevykonává nic z toho, co definuje činnost statutárního orgánu (tj. zejména uzavírání smluv, personální vedení korporace, vnitřní řízení), naopak svoji roli popsal jako ryze zaměstnaneckou (manuální práce v lese a dohled nad podřízenými zaměstnanci). Žalobce nebyl rovněž schopen odpovědět na základní otázky týkající se samotné existence obchodní korporace (zda má společnost bankovní účet, kolik má zaměstnanců, jaké jsou její hospodářské výsledky, kdy se konala poslední valná hromada apod.). Lze proto shrnout, že správní orgány na základě výslechu žalobce dostatečným způsobem zjistily skutkový stav věci a dospěly ke správnému závěru, že

žalobce neplní účel pobytu.

24. Žalobce dále namítal, že výkon nelegální práce nemůže bez dalšího představovat „jinou závažnou překážku“ ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Je třeba uvést, že s obecným východiskem, že ne každé porušení pravidel o zaměstnávání cizinců musí vždy samo o sobě znamenat závažnou překážku, se soud v plném rozsahu ztotožňuje. Je třeba vždy zkoumat s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti případu, zda je pochybení cizince nakolik intenzivní, aby mohlo být označeno za „jinou závažnou překážku“. V nyní projednávané věci tomuto požadavku správní orgány dostály. Žalovaná zcela správně na straně 6 svého rozhodnutí poukázala na závažnost pochybení žalobce, když uvedla, že „nebezpečnost zjištěného jednání v daném případě zvyšuje skutečnost, že funkci jednatele společnosti zajišťuje jiná osoba, v obchodním rejstříku neuvedená, přičemž není zřejmé, jakým způsobem je v takovém případě řešena odpovědnost za činnost společnosti.“ Soud zdůrazňuje, že situace, v níž společnost fakticky vede jiná osoba, a žalobce vykonává zcela odlišnou činnost, představuje nerespektování pravidel pro zaměstnávání značné intenzity a správní orgány proto nepochybily, když dospěly k závěru o naplnění pojmu „jiná závažná překážka“ jednáním žalobce.
25. Důvodnou soud neshledal ani námitku nesprávného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Prvoinstanční orgán se řádně vypořádal s rodinnou situací žalobce, přičemž žalobce v podaném odvolání, ani v žalobě neuvedl žádné skutečnosti, které by závěry prvoinstančního orgánu zpochybnil. Z okolností zjištěných prvoinstančním orgánem nevyplývá žádný zásadní faktor, který by převážil nad zájem České republiky, aby žalobce opustil její území. Samotná skutečnost, že bratr žalobce s rodinou dlouhodobě pobývá na území České republiky a žalobce zde vykonává ekonomickou aktivitu, nepředstavuje nic specifického, odlišujícího se od běžně posuzovaných případů, v nichž žadateli není uděleno či prodlouženo pobytové oprávnění a musí se vrátit do země svého původu. Nebylo proto nutné provádět výslech žalobce. Pokud žalobce měl za to, že v jeho případě existuje určitá výjimečná okolnost, která by byla způsobila zpochybnit primární záměr správních orgánů (například nemožnost vrátit se na území Ukrajiny, zdravotní problémy apod.), bylo na něm, aby je tvrdil, k ničemu takovému však v průběhu správního řízení z jeho strany nedošlo.
26. Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VI.

Náklady řízení

27. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, ani nepožadovala jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 2. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu